

*Muinasjutt,
mis kestab*

TEKST: Kairit Tsäro PILDID: Kristjan Lepp, erakogu TÄNAME: kohvik Katharinenthal

Baleriin *Triinu Leppik-Upkin* ja balletitantsija *Sergei Upkin* on Estonia Teatri värske abielupaar. Asjatundjad armastuse alal, esitavad nad laval õnneliku lõpuga muinaslugusid – need jätkuvad nende elus ka siis, kui saalis tuled süttivad.

Sergei Upkin (34) on lõpetanud Peterburis Vaganova-nimelise Vene Balletiakadeemia, mis kuulub maailma absoluutsesse tippu. Tema töökus ja anne, näitlejameisterlikkus ning pühendumus on pikki aastaid kujundanud Eesti rahvusballeti nägu.

Sergei vanavanemad on pärit Eestist ja tema lapsepõlvesuved möödusid Peipsi-äärses rannakülas. Võib-olla sel põhjusel kosis Sergei endale naiseks just Tartust pärit baleriini Triinu Leppiku (27).

«Õeldakse, et inimene ei muutu nendesarnaseks, keda ta imetleb, vaid imetleb teistes seda, mis temas endas peidus on. Sergei on mu lähim sõber ja meister, kes on mind mõjutanud ja inspireerinud,» räägib Triinu Leppik-Upkin.

Klassikalise balletti libretod põhinevad tuntud muinasjutudel ning lõpevad alati tohutus suure joovastuse ja õnnega. Millisele muinasloole sarnaneb teie kokkusaamine?

Triinu: Ma ei oska öelda, kas meie lool on olemas muinasjutu vaste, aga ühel päeval Sergei lihtsalt helistas mulle. Ta ütles, et on Sergei Upkin ja läheb välja sööma – kas ma tahan kaasa tulla? Küsis, kus ma elan, et mulle järele sõita.

Muidugi ma teadsin, kes on Sergei Upkin, aga mida ta minust tahtis – ei olnud aimugi. Olin täiesti üllatunud ega oodanud midagi.

Sergei: See oli 2008. aasta talv, kui ma Berliini Riigiballetist Es-

toniasse tagasi tulin. Triinu töötas Estonias esimest hooaega. Me ei tundnud teineteist. Olin teda teatris vilksamisi näinud. Märkasin ta säravaid silmi ja panin talle «silma peale». Tundsin, et ta on minu tüdruk. Küsisin teatrist tema telefoninumbri ja kutsusin ta välja sööma.

Triinu: Olime meie esimesel kohtumisel kohe ühel lainel. Rääkisime isegi, millist pereelu sooviksimme ja millest unistame.

“Sergei meeldis mulle kui sõber ja õnneks ei rikkunud romantika meie sõprust ära.” Triinu

ARISTOKRAATLIKKUS

Peterburis sündinud Sergei Upkin ja Emajõe Ateenast pärit Triinu Leppik abiellusid eelmisel aastal Itaalias maalilises Perugia linnas.

3x Siobhan Hegarty/Perugia

Lugesin hiljem, et olin oma päevikusse kirjutanud: «Ta meeldib mulle väga ja ma loodan, et ta minust rohkem midagi ei taha.»

Lahtiseletatuna tähendab see seda, et sinnani olin ma kogenud, kui tore oli mõne mehega kokku saada, aga kui asi muutus romantiliseks... ja seejärel kirj otsa sai, kadus ka sõbrasuhe. Õigemini kadus suhtlemine igal tasandil ja ma kartsin, et nii võib ka Sergeiga juhtuda. Sergei meeldis mulle kui sõber ja õnneks ei rikkunud romantika meie sõprust ära.

Mis keeles te teineteist tundma õppisite?

Triinu: Esimesel kohtumisel rääkisime inglise keeles. Proovisin ka vene keeles, aga Sergei ütles kohe, et mina ei pea vene keeles rääkima, ta õpib ise eesti keele ära. Järgmistele kohtumistele ta tuligi vihikuga – kirjutas eestikeelseid lauseid ning korrutas neid kümneid kordi.

Sergei: Arvatavasti tuli mul soov õppida eesti keelt Berliinis. Sealne trupp rääkis enamasti kas viies või isegi kuues keeles ja

mulle meeldis selles ringis olla. Algul ma ei osanud saksa keelt ja seetõttu oli teise kultuuri sulandumine üsna keerukas. Enne Berliini rääkisin ma ju Estonias töötades ikka kas vene või inglise keeles. Kui tagasi tuln, oli sinne trupp nii rahvusvaheliseks muutunud, et andis impulsi õppida selgeks ka eesti keel. Läbi keele olen ma õppinud Eestit palju paremini mõistma. Suudan üsna vabalt suhelda ja ka lugeda. Ajalehti ja muinasjutte loen ma enamasti eesti keeles. Erialakirjanduseks on parem vene või inglise keel. (*Sergei eesti keel kõlab ladusalt, käändelõpud on õiged ja sõnavarast jätkub, et enda mõtteid arusaadavalt väljendada.* – K. T.)

Triinu: Me õppisime mõlemad teineteise emakeele selgeks. Seda juba selleks, et saaksime sugulastega suhelda.

Armumisele esimesest silmapilgust järgnes abielu. Abiellusite kahekesi võoras keskkonnas – Itaalias. Oli see päev selline, millisena oma unistuses ette kujutasite?

Triinu: Meile mõlemale meeldib Itaalia väga. Oleme korduvalt suviti sinna reisinud ja Sergei usub, et ühel heal päeval on meil seal ka oma maja.

Meie abielu registreeriti Perugia linnas. See on väga romantiline linn – nagu Romeo ja Julia loos! Igal pool on purskkaevud, mägised tänavad, kaunid vaated, väikesed laadaplatsid ja kirikud. Perugia raekoja paaripanija oli tumedate silmadega väike itaalia naine, kes rääkis ainult itaalia keeles. Meil oli ka tõlk, kes vahendas paaripanija juttu nii mahlakas inglise keeles, et see oli kaugel pühalikust meeleolust. Tagantjärele tundub see isegi naljakas – õnneks ütlesime õigel momendil *si (jah)*, ja olimegi abielus.

Kas romantikat täis päev kuulus ainult teile?

Triinu: Sergei ema oli natuke solvunud, et ei saanud oma ainsa poja abiellumise tunnistajaks olla, kuid me ei tahtnud seda hetke teistega jagada. Ka minu vanemad abiellusid salaja. Nad kolisid Tartust Tallin-

**KUNSTI
KÕRGVORM
BALLETT** segunes popmuusikaga. Upkinid popbändi August Hunt muusikavideo «Silmad vees» peaosas.

Indrek Arula

**EMOTSIONAALSED
JA EBAMAISED** Sergei ja Triinu ei unusta unistamist. Distsipliini ja režiimi kõrval lendleb alati sinilind, kelle kättesaamise poole püüelda.

SUUREPÄRASED KARAKTERID
Sergei Upkin Lescault' rollis
Kenneth MacMillani menu-
balletis «Manon»

Rünno Lahesoo

VÄRVIKAS CARABOSSE
Triinu Leppik-Upkin
«Uinuvus kaunitaris».

Kaur Ilves

nasse ja kui ühel päeval isa oma emale Tartusse helistas ja ütles, et võttis naise, vastanud mu vanaema seepeale: «Jumal täna-tud!»

Võib-olla tahtsin ma olla nagu nemad, ehkki abielu registreerimise ettevalmistamine Itaalias võttis kõvasti aega.

Sergei on Eesti riigi kodanik, aga abielumiseks oli vaja sünnitunnistust, mis on välja antud Leningradis. See tuli rahvastikuregistrist välja võtta ja Itaalia konsulaadis selle tõlge legaliseerida. Teatri mängukava tõttu ei saanud me ära minna, et dokumendid Itaaliasse viia, kuid õnneks on meil üks hea sõber, keda Sergei sai volitada asju ajama.

Hiljuti esietendus Eestis muusikali-maailma üks liigutavamaid lugusid balletitantsija Billy Elliotist, kes vae-suse kiuste tõsis armetust kaevuri-linnast maailmakuulsaks balletitäh-keks. Milline oli teie tee balletini?

Sergei: Mina olen sündinud Peterburis. Minu pere ei olnud kunsti ega teatriga seotud. Lasteaias meeldisid mulle kõik ringid – rahvatants, võistlustants, ujumine... Käisin ka balletiringis, kus peale minu olid ainult tüdrukud. Ringi juhendaja nägi minus midagi ja soovitas mul minna Vaganova akadeemia ettevalmistuskursuse katsetele. Vaganova akadeemia valmistab ette tantsijaid Venemaa tippballetiteatritele. Seal oli äärmiselt tihe konkurents, aga mind võeti vastu. See oli tõeline sõjakool –

ma ei mäleta muud kui tohutut tööd ja trenni. Mäletan, et mu isapoolsele vanaemale ei meeldinud mu balletiõpingud. Ta ei pidanud seda mehele sobivaks. Olin kolmteist, kui vanaema suri. Kahjuks ei saanud ta teada, et tantsisin juba teismelisena Jaapanis, Amsterdamis ja New Yorgis.

Kooli lõpetades oli mul võimalik valida mitme tippteatri vahel. Otsustasin Estonia

“Aasta-aastalt on motivaatoreid aina raskem leida, kuid ma tege-len sellega.” Sergei

kasuks. Mai Murdmaa pakkus mulle suurepärase tööd ja minust sai Estonia solist.

Triinu: Mina olen Tartu tüdruk. Mu vanaemal oli kaval plaan suunata mind balleti juurde, ent mina ei aimanud seda. Olin üheksa-aastane, kui mind viidi tantsu- ja näitestuudio katsetele. Kandsin ujumistrikood ja painutasin end erinevat moodi. Üks pikk ja kõhn suurte silmadega naine ütles, et ma ei tohi enam süüa krõpsu ega juua limonaadi ning pean kolm korda nädalas tegema klaverimuusika saatel konnaasendeid. Sinna juurde rääkis õpetaja mingite lihaste ülesleidmisest. Mina ei mõistnud, et see on ballett. Olin kindel, et midagi nii igavat ma küll ei õpi. Kevadel aga kutsus õpetaja mind Vanemuise väikesesse majja kontserdile, kus esinesid minust vanemad tüdrukud. Olin võlutud – tahtsin olla üks nende seast ja esineda nagu nemad.

Elmisel sügisel Stockholmis kohtu-sin juhuslikult jäätisekohvikus noore neiuga, kes kuulis, kuidas ma oma lapsega eesti keeles räägin. Ta õppis seal balletikoolis ja kodust keelt kuuldes tundis suurt koduigatsust. Kuidas sina, Sergei, koduigatsusega hakkama said?

Kui ma Peterburist Tallinnasse tulín, olín 18aastane. Mäletan sellest ajast tühjade seintega korterit. Mu ema jäi Peterburi ja oli hetki, kui tundsin end nii üksi, et tahtnuks nutta. Aga see läks üle, sest mul oli unistuste töö. Kohanesin kiirelt. Kui me

Eve Andrega mööda Euroopat rahvusvahelistel konkurssidel käisime, tundis tema pidevalt koduigatsust, aga mina mitte. Olin balletikooli ajast peale välisriikides esinemas käinud ning mulle meeldis vaheldus, otsingud ja erinevused. Berliini eluga ei suutnud ma siiski lõpuni harjuda.

Töötasin Berliini Riigiballetis aastatel 2005–2007. Alustasin seal ülikoolis ka psühholoogiaõpingutega ja lausa lugesin päevi, et uue keskkonnaga ära harjuda. Psühholoogiaõpikus öeldi, et kohanemine vajab kolm kuni kuus kuud. Mul sai aasta täis – aga ma ei sulandunud. Miski hoidis mind krambis, ehkki püüdsin väga. Järgisin õpiku soovitusi – mul tekkisid sõbrad. Tegime väljasõite Saksamaa linnadesse, aga ei midagi. Mõistsin, et ma võin olla teatris teistest parem, aga minu nimi jääb alati teises kultuuris võõraks. Publik ei võta mind nii omaks, kui tegi seda Eesti publik. Kui võtsin vastu raske otsuse tulla Eestisse tagasi, rahunesin maha ja süda oli kohe kerge. Võib-olla oleks pidanud seejärel proovima Londonisse või Pariisi, aga tol momendil tahtsin ma tagasi Eestisse.

Balletitantsija karjäär on väga lühike. Millisena teie oma tulevikku näete?

Triinu: Mul läheb Estonias kaheksas hooaeg – pool minu baleriinikarjäärist oleks justkui läbi. Olen mõelnud tantsida pensionini ehk 40. eluaastani. Eestis peetakse tihti staatuse näitajaks siit ära minemist, aga mina ei ole seda meelt. Mulle meeldib mu töö Estonias ja mulle on mu kodu ja kodupublik väga tähtis.

Muidugi mõtlen ka tulevikule. Õpin viimast aastat Eesti Humanitaarinstituudi magistrantuuris kultuuriteooriat.

Sergei: Klassikalises balletis olen saanud tantsida repertuaari, millest balletitantsija vaid unistada võib, kuid on veel töid ja karaktereid, millele ma mõtlen. Meie töö on väga väsitav ja kõige olulisem on selles leida õige režiim, et püsida vormis ja kesta pikalt. Ma armastan stabiilsust elus, kuid minu töös on tähtis kirg ja motivatsioon. Sisemise põlemiseta ei ole võimalik tipus tantsida. Aasta-aastalt on motivaatoreid aina raskem leida, kuid ma tege-len sellega. Ma armastan väga töötada ja pingutada. Võib-olla sellepärast alustasin ka koreograafi-pedagoogi õpingutega Peterburi Vaganova-nimelises Vene Balletiakadeemias. Lisaks teatritele töötan ma Tallinna Balletikoolis. Elu käib nagu orav rattas, aga ju ma tajun, et pedagoogi amet on see, millele tulevikus põhjalikult pühenduda. ☑